

B'.

Καὶ καταβαίνουν τὴν αὐγὴ ἀπ' τῆ ζεστῆ φωλῆά τους.
Νὰ 'βροῦν σπειράκι σιταριού νὰ θρέψουν τὰ μικρά τους.
Νὰ μεγαλώσουν, νὰ γενῇ τὸ ἀπαλό τους χνοῦδι
Δυὰ ταξιδιάρικα φτερά, καὶ ἡ φωνὴ τραγοῦδι ...

Κάθε πουλάκι ὁ Θεὸς τὸ εὐλογεῖ, τοῦ δίνει
Τὸ σιταράκι 'πὺδ' ὅτῃ γῇ ὁ θειστής ἀφίνει.
Γιὰ ὅλα ὁ καλὸς Θεὸς ἀπὸ ψηλά φροντίζει,
Καὶ τὴν μικρότερη φωλῆά μ' ἀγάπη τὴν στηρίζει!

'Ξέρεις γιατί ὁ σκλάβος σου σὲ φεύγει καὶ φωνάζει,
Κ' ἔξαφνα γιατί στέκεται, προσέχει καὶ στενάζει;
'Αχ, τὰ μικρά του π' ἄφησε ἀκούει νὰ τοῦ λένε—
«Ἔλα πρὶν ἀπεθάνουμε, πατέρα μου,» καὶ κλαίνει ...

Κλεισμένο δὲν 'μπορεῖ τροφὴ νὰ φέρῃ 'στὴ μητέρα.
Γιὰ νὰ τὰ θρέψῃ 'ς τὴ φωλῆά ποῦ μένει νύχτα μέρα,
Καὶ τὰ μικρά της μ' ὅλη της τῇ ζεσί δὲν θὰ ζήσουν.
Τί κρίμα ν' ἀπεθάνουνε πριχοῦ νὰ κελαδησουν!

Παιδί, τὸ ρόδο μύριζε μὰ 'πάνω μὴν ἀπλώνῃς,
Καὶ τὸ πουλάκι ἀκούγε χωρὶς νὰ τὸ σκλαβώνῃς.
Γιὰτὶ ἀπ' ὅλα μοναχὰ τὸ ἐδικό μας χέρι,
Κι' ὅταν χαϊδεύῃ μαλακὰ κακὸ νὰ κἀνῃ ξέρει ...

ΑΧΙΛΛΕΥΣ ΠΑΡΑΣΧΥΟΣ.

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ.

('Ιδε προηγούμενον ἀριθμὸν)

ΚΕΦΑΛ. ΙΕ'.

Τέλος ἔφθασαν ἀπέναντι μεγάλου κτιρίου, ἀπὸ τὰ
παράθυρα τοῦ ὁποίου χάλαζα σφαιρῶν ἐχαιρέτησε
τὸν στρατηγὸν καὶ τὸ γενναῖόν του στράτευμα. Οἱ ἄν-
δρες ἐπιπτον κατὰ δεκάδας. Αἶφνης δὲ ὁ Γεώργιος
ἀνεπὴδῆσεν, ὠχρίασε, καὶ μὲ στεναγμὸν κατέπεσεν
ἐκ τοῦ ἱπποῦ του.

'Η πτώσις του ἐλόπησε πᾶσαν καρδίαν ἐν τῷ στρα-
τεύματί του. Οἱ στρατιῶται προσήλθωσαν τὰς λόγχας
των καὶ πρὶν πρόφθασουν οἱ Αὐστριακοὶ νὰ γεμίσουν
ἐκ δευτέρου τὰ ὅπλα των, οἱ Πρωῦσοι εἶχον κάμει
ἐφοδὸν καὶ τοὺς ἔτρεψαν εἰς φυγὴν. 'Επικουραὶ ἔ-
φθασαν — τὸ χωρίον ἐκυριεύθη! 'Αλλ' ὁ γενναῖος
Στρατηγὸς ἔκειτο ἀναίσθητος, μὲ μίαν σφαῖραν εἰς
τὸ στῆθος του καὶ ἄλλην εἰς τὸν πόδα.

'Η μάχη εἶχε τελειώσει, καὶ ὁ Γεώργιος ἔκειτο
χαμαὶ περιστοιχιζόμενος ὑπὸ χειρουργῶν. 'Ότε ἡ
σφαῖρα ἐξήχθη ἐκ τοῦ μηροῦ του, ἔκαμε σπασμωδι-
κὰς κινήσεις καὶ ἀνεστῆναξεν. 'Αλλ' εἶχον δέσει καὶ
τὴν εἰς τὸ στῆθος του πληγὴν πρὶν συνέλθῃ ἐντελῶς
εἰς ἑαυτόν. 'Όταν ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλμούς του, ἔρριψε
βλέμμα ἐρωτήσεως πρὸς τοὺς χειρουργοὺς, οἵτινες ὁ-
μως δὲν ἐνόησαν περὶ τίνος ἐζήτει νὰ μάθῃ. Πληγω-

μένος τις στρατιώτης ὁμως κείμενος πλησίον ἀμέσως
ἐνόησεν ὅτι δὲν ἠδύναντο νὰ καταλάβουν οἱ χειρουργοί.

«Οἱ ἐχθροὶ ἐνίκηθησαν, κύριε στρατηγέ,» ἐφώνησεν.
«Τὸ χωρίον ἐκυριεύθη καὶ ὁ βασιλεὺς καταδιώκει
τοὺς ἐχθρούς!»

'Ο Γεώργιος κατένευσε μειδιῶν, καὶ ἀμέσως ἐλειπο-
θύμησεν ἔνεκεν ἀπώλειας πολλοῦ αἵματος. Εἶχε πλη-
γωθῇ βαρέως, ἀλλ' οὐχὶ καὶ θανάσιμως· οἱ δὲ ἱατροὶ
εἶχον πεποιθήσιν ὅτι θὰ ἀναλάβῃ, ἀλλ' ἡ εἰς τὸν μη-
ρόν του πληγὴ τόσον ἐδεινώθη ὥστε ὅτε ὁ Γεώργιος
τοὺς ἠρώτησε τὴν γνώμην των, δέν τω ἀπέκρυψαν ὅτι
ἔπρεπε νὰ γείνῃ ἀποκοπὴ τοῦ σκέλους.

'Ο Γεώργιος ἀκούσας ἔφριξεν· ἀλλὰ συνελθὼν ἡ-
ρώτησε σοδαρῶς.

«Δὲν ὑπάρχει, κύριοι, ρῶδεις τρόπος ὥστε νὰ εἰ-
σέλθω πάλιν εἰς τὴν ἐνεργητικὴν ὑπηρεσίαν;»

«Οὐδείς.»

«Τότε λοιπὸν κάμετέ μοι ὅ,τι κρίνετε καλόν.»

Καὶ μετὰ ὑπομονῆς περιέμενε τὴν ἡμέραν καθ' ἣν
ἔμελλε νὰ γείνῃ ἡ ἐγχείρισις· ὁμως ἔγραψεν ὀλίγας λέ-
ξεις εἰς τὴν σύζυγον καὶ τοὺς γονεῖς του. Τοῖς εἶπε ποῦ
ἔκειτο, καὶ τὴν ἡμέραν καθ' ἣν ἔμελλε νὰ γείνῃ ἡ ἀπο-
κοπὴ· ἡ δὲ σύζυγός του ἄμα ἔλαβε τὸ γράμμα, ἔσ-
πευσε πρὸς αὐτόν. 'Αλλὰ τὰ μέσα τῆς συγκοινωνίας
τότε ἦσαν τόσον ἀτελεῖ, ὥστε μία ὀλόκληρος ἔδοξας
παρῆλθε πρὶν ἢ φθάσῃ εἰς τὸ Λούτεν. 'Η ἀποκοπὴ
εἶχε μὲν ἤδη γείνῃ, ἀλλ' ὁ ἀσθενὴς τόσῳ μᾶλλον εἰ-
χεν ἀνάγκην πάσης περιθαλψέως.

'Ο Γεώργιος ἐδασανίζετο ἤδη ὑπὸ μελαγχολίας· συ-
νηθᾶντο βεῖ ἡ ζωὴ δέν του ἦτο πλέον χρήσιμος· καὶ
ἤρχισε νὰ παραπονῆται διὰ τὴν σκληράν του τύχην.

Εἰς τοιαύτην διανοητικὴν κατάστασιν εὗρίσκετο, ὅτε
ἔφθασεν ἡ 'Ιωάννα, καὶ προσήλθεν εἰς τὴν κλίνην.

«'Ιωάννα!» ἀνέκραξε «πότε ἦλθες; εἶσαι μόνη;
πῶς εἶναι οἱ γονεῖς μας καὶ ὁ μικρὸς Γεώργιος;»

«Ὅλοι καλὰ εἶναι καὶ σὲ ἀσπάζονται,» ἀπήντησεν
ἡ 'Ιωάννα· «ἀλλὰ σὺ, δυστυχῇ μου Γεώργιε, πόσον
θὰ ὑπέφερες!»

Τότε ὁ Στρατηγὸς ἐνεθυμήθη τὴν ἀποκοπεῖσαν κνή-
μην του καὶ ἀνεφώνησεν·

«'Α! διατὶ μοὶ ἔκαμε τοῦτο ὁ Θεός! εἶθε νὰ ἦμην
νεκρός! Τί δύναται ἀτυχῆς καὶ παραλελυμένος χωλὸς
νὰ κάμῃ εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον;»

«Τί ἐπαθες;» ἀπεκρίθη ἡ 'Ιωάννα· «λησμονεῖς ὅτι
ἔχεις σύζυγον καὶ οἶόν, καὶ δύο γηραλέους γονεῖς νὰ
συντηρῇς. Γογγύζεις κατὰ τοῦ Θεοῦ, ὅστις σὲ ἠλό-
γησε μὲ τόσα ἀγαθὰ, τίσας τιμὰς καθ' ὅλον τὸν πα-
ρελθόντα βίόν σου; 'Ημπορεῖς νὰ περάσῃς τὴν ζωὴν
σου εἰς τοὺς κόλπους τῆς οἰκογενείας σου, πρὸς τὴν

ὁποῖαν διατρέφεις ἐπίσης καθήκοντα, ὅσον καὶ εἰς τὴν πατρίδα σου.»

Ὁ Γεώργιος συνησθάνθη ὅτι ἡ σύζυγός του εἶχε δίκαιον, τὴν ἐφίλησε καὶ ἡ δυσθυμία του παρήλθεν.

Ἡ Ἰωάννα τὸν ἐνοσθίλευσε μὲ προσοχὴν· συνάμα δὲ καθωδήγει τὰς σκέψεις του πρὸς τὸν Θεὸν καὶ τὰ πνευματικά, οὕτως ἀποτρέπουσα αὐτὸν τῆς σκέψεως περὶ πολέμων καὶ δόξης καὶ τιμῶν.

Ἐπὶ τέλους ἠδύνατο νὰ ἐγερθῇ ὁ ἀσθενὴς, καὶ ἀπεφασίσθη ἵνα μεταβῇ οἰκογενειακῶς εἰς τὸ ὑποστατικόν, ὅπερ τῇ εἶχε δωρήσει ὁ μακαρίτης Στρατηγὸς φόν· Βράουν·Βέδελ. Φυσικὰ ἡ μήτηρ τοῦ Γεωργίου ἔκλαυσεν ἰδοῦσα τὸν ξύλινον πόδα του, ἀλλ' ἡ ἰδέα, ὅτι αὐτὸς ὁ ξύλινος ποὺς θὰ τὸν ἐμπόδιζε πλέον τοῦ νὰ καταγίνηται εἰς τὸν πόλεμον, τὴν παρηγόρησεν.

Ἀρα δὲ ὁ Γεώργιος ἀνέλαβεν ἐντελῶς ἐνησχολήθη εἰς τὴν γεωργίαν, συναναστρεφόμενος μετὰ τοῦ παλαίου του φίλου καὶ γείτονος Συνταγματάρχου φόν·Σόβδε. Ἐξοήθουν δὲ ἀμφότεροι τοὺς πτωχοὺς χωρικοὺς καὶ ὀλικῶς καὶ πνευματικῶς.

Ἐν τῇ μέσῃ τῶν ἀσχολιῶν τούτων δὲν ἐληγμὴ νῆσε τὴν οἰκογένειαν Οὐτρεχτ. Ἐκαμεν ἐρεῦνας ἐν Μαγδεβούργῳ καὶ ἔμαθεν ὅτι ὁ μὲν Οὐτρεχτ ἦτο φρενοβλαβὴς, ἡ δὲ σύζυγός του εἶχεν ἀποθάνει, μία δὲ θυγάτηρ τῇ ὑπελείπετο, ἥτις ἦτο πτωχὴ χήρα μὲ ἕνα υἱόν.

Ὁ στρατηγὸς ἔγραψεν εἰς αὐτὴν καὶ τὴν προσεκάλεσε νὰ ἔλθῃ πρὸς αὐτὸν· ἔδωκεν ἐργασίαν εἰς τὸν υἱὸν καὶ ἐσυντήρει καὶ αὐτήν.

Ἡ οἰκογένεια Βράουν ἔζησεν ἐπὶ πολλὰ ἔτη εὐτυχίης. Ἡ πρώτη λύπη αὐτῆς ὑπῆρξεν ὁ θάνατος τῶν γονέων τοῦ Γεωργίου. Ὁ Στρατηγὸς τοὺς ἔθαψεν εἰς ἕνα κοινὸν τάφον καὶ ἤγειρε μνημεῖον, ὅπερ νῦν ἀκόμη ὑπάρχει, φέρον τὴν ἐξῆς ἐπιγραφὴν—

ΕΝΘΑΔΕ ΚΕΙΤΑΙ ΕΝ ΕΙΡΗΝῃ·
ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΒΡΑΟΥΝ· ΥΦΑΝΤΗΣ ΕΚ
ΜΑΓΔΕΒΟΥΡΓΟΥ
ΚΑΙ

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ Η ΣΥΖΥΓΟΣ ΑΥΤΟΥ.

Ἐζῆσαν ἐντίμως καὶ πεντηρῶς τιμώμενοι διὰ τὰς ἀρετάς των, ἀπέθανον δὲ εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ μονογενοῦς των υἱοῦ

ΣΤΡΑΤΗΓΟΥ ΒΡΑΟΥΝ ΦΟΝ ΒΕΔΕΛ.

Ὅστις τὸ μνημεῖον τὸδε ἀνέγειρε σημεῖον υἱικῆς στοργῆς.

ΤΕΛΟΣ.

ΟΙΚΙΑ ΕΥΤΥΧΗΣ.

Ἡ εὐτυχία εἰς μίαν οἰκίαν εἶναι δῶρον Θεοῦ καὶ μάλιστα ἀπὸ τὰ πολυτιμωτάτα του δῶρα, ἀλλ' ἔξαρ-

τᾶται ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους ἂν θὰ τὴν κρατήσουν ἡ ὄχι, διότι θέλει περιποιήσιν, ἄλλως φεύγει καὶ τοὺς ἀφίνει. Ἐννοεῖται λοιπὸν ὅτι καὶ ἐν παιδίῳ ἂν ᾖται ἄτακτον, δύναται καὶ νὰ φυγαδεύσῃ τὴν εὐτυχίαν ἀπὸ τῆν οἰκογένειαν ἐκείνην.

Ἐνὸς ψαρᾶ τὰ παιδιά ἦσαν πολλὸ φιλόνεικα καὶ πολλὸ ἐσύγχυζαν τὸν πατέρα των μὲ τὰ μαλώματά των. Μίαν φορὰν ἐνῷ ἐψάρευεν ἔξω εἰς τὰ βαθέα, σηκώ- νεται φοβερὸς ἄνεμος καὶ παρ' ὀλίγον νὰ ἀναποδο- γυρίσῃ τὸ καϊκιὸν του, διήρκεσε δὲ μέχρι τῆς πρωίας ἡ τρικυμία, ὥστε ὁ ἄνθρωπος ὄλην τὴν νύκτα ἦτο εἰς κίνδυνον καὶ μόλις τὴν ἐπομένην ἡμέραν κατὰ τὸ μεσημέρι κατάρθωσε νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸ σπῖτι του. Ὅλοι ἔτρεξαν εἰς τὸν αἰγιαλὸν νὰ τὸν προῖπαντήσουν καὶ τὰ παιδιά του τὸν ἐνηγκαλίσθησαν καὶ μὲ δάκρυα τοῦ εἶπαν, «Τί κακὸν πρᾶγμα ποὺ εἶναι πατέρα, ὅτι δὲν εἰμπορεῖ κανεὶς ἀπὸ μᾶς νὰ σὲ βοηθήσῃ, ὅταν πιάσῃ τρικυμία καὶ σὺ εἶσαι ἔξω μακράν!» Ὁ πατὴρ των ἀπεκρίθη, «Τοῦτο δὲν γίνεται, ἀλλ' ἂν θέλετε νὰ μὲ κάμετε εὐτυχῇ, τὸ ἔχετε εἰς τὰς χεῖράς σας· ἀφή- σατε τὰς φιλονεικίας καὶ ζῆτε ἀγαπημένα καὶ τότε δὲν θὰ μὲ μέλῃ πλέον διὰ τοὺς κινδύνους, ὅταν εἰ- ξεύρω ὅτι, ὅταν γυρίσω εἰς τὸ σπῖτι μου, θὰ εὕρω νὰ βασιλεύῃ ἐκεῖ ἡ εἰρήνη καὶ ἡ εὐτυχία.»

Ὁ θυμὸς, ἡ φιλονεικία, οἱ γογγυσμοὶ εἶναι εἰς μίαν οἰκίαν ὅ,τι εἶναι αἱ τσουκνίδαις καὶ τὰ ἀγκάθια εἰς ἕνα κῆπαν. Μία οἰκογένεια, ἂν θέλῃ νὰ ᾖται εὐτυχίης, πρέ- πει νὰ ἔχῃ μειδιῶντα καὶ φαιδρὰ πρόσωπα. Παρετη- ρήθη, ὅτι ὅταν παραγγέλλουν οἱ ἄνθρωποι εἰκόνας συ- γενῶν καὶ φίλων των, διὰ νὰ τὰς κρεμάσουν εἰς τοὺς τοίχους τῆς οἰκίας των, φροντίζουν ὥστε ὁ ζωγράφος νὰ τοὺς παραστήσῃ ἡ μειδιῶντας ἡ τοῦλάχιστον ἔχον- τας τὴν ὅσον τὸ δυνατόν πλέον εὐχάριστον ἔκφρασιν. Ποῖος ἤθελε νὰ βλέπῃ ἐμπρὸς τοῦ εἰκόνας μὲ καται- βασμένον πρόσωπον καὶ ἔκφρασιν θυμοῦ, ἢ φθόνου ἢ ἐκδικήσεως; Πόσον μᾶλλον πρέπει λοιπὸν οἱ κάτοι- κοι τῆς οἰκίας νὰ μὴ δεικνύουν τοιαῦτα κακὰ αἰσθή- ματα εἰς τὸ πρόσωπόν των, ἀλλὰ καθημερινῶς νὰ φέ- ρωνται μὲ καλὸν τρόπον πρὸς τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας των, καὶ ὅχι νὰ κάμνουν ὥς μερικὰ παιδιά, τὰ ὅποια ὁ κόσμος νομίζει καλὰ, διότι μειδιῶν καὶ χαριεντίζονται ἐμπρὸς εἰς τοὺς ξένους, ἀλλὰ πρὸς τοὺς ἰδίους των συγγενεῖς φέρονται μὲ πολλὴν χωριατοσύνην.

Ὅταν ὑπάρχῃ εὐτυχία εἰς μίαν οἰκογένειαν, τὰ παιδιά θὰ ἀγαποῦν τὴν οἰκίαν των καλλίτερον ἀπὸ πᾶν ἄλλο μέρος. Εἶναι λυπηρὸν πρᾶγμα νὰ βλέπῃ τις τοὺς παῖδας ἅμα ὀλίγον μεγαλώσουν, προτιμῶντας νὰ τρέχουν ἐδῶ καὶ ἐκεῖ μὲ τοὺς συντρόφους καὶ συμμα- θητάς των παρὰ νὰ περάσουν μίαν ἐσπέραν μαζί μὲ